

VRAAG

Ik ken mensen die in de afgelopen jaren met enige regelmaat zijn afgereisd naar Oekraïne. Daar hebben ze bijvoorbeeld noodaggregaten gebracht en andere spullen en materialen waar behoefte aan is. Ze zijn er dus uitdrukkelijk niet geweest om mee te strijden tegen Rusland, maar ze zijn wel op plekken geweest die tijdens hun verblijf of vlak daarvoor of daarna onder vuur zijn genomen. Nu zat ik me af te vragen: hoe ik zou moeten/kunnen reageren als mijn man mee zou willen of mee gevraagd wordt met één van die reizen?'

Als ik naar mezelf kijk zou ik liever hebben dat hij thuisbleef, bij mij en ons jonge gezin. Tegelijk denk ik: de Oekraïense bevolking heeft er niet voor gekozen om in een oorlogssituatie te leven en als veel mensen liever veilig thuis blijven, missen de mensen die het zo hard nodig hebben hulp die voor hen het verschil kan maken. Zou u misschien wat handreikingen kunnen doen, hoe ik hier over na zou kunnen denken?

ANTWOORD

Dag echtgenote en moeder,

U stelt een vraag waar geen eenvoudige of gemakkelijke uitkomst voor bestaat. Dat alleen al zegt iets goeds: u denkt hier niet lichtvaardig over na, maar weegt verantwoordelijkheid, naastenliefde en zorg voor uw gezin serieus tegen elkaar af. Enkele handreikingen die u zouden kunnen helpen bij het doordenken:

Uw overwegingen zijn geen gebrek aan geloof of liefde. Dat u liever heeft dat uw man thuisblijft bij u en uw jonge gezin, is geen egoïsme maar een reële en door God gegeven verantwoordelijkheid. Huwelijk en het gezin zijn geen bijzaken, maar een roeping. Liefde voor de naaste begint heel dichtbij. Het is daarom volkomen begrijpelijk dat twijfel, zorg en terughoudendheid bij u opkomen.

Naastenliefde kent verschillende vormen. Het is waar: de Oekraïense bevolking heeft niet gekozen voor oorlog en hulp kan letterlijk levensreddend zijn. Toch is het belangrijk dat we beseffen dat niet iedereen geroepen is om dezelfde vorm van hulp te bieden. De één gaat, de ander bidt, een derde ondersteunt financieel of organisatorisch. Dat iemand niet gaat, betekent niet dat hij of zij onverschillig is.

Roeping is persoonlijk én gezamenlijk. Als uw man gevraagd wordt, is het niet alleen zijn persoonlijke roeping die telt, maar ook die van u samen. In een huwelijk draag je elkaars lasten en neem je gezamenlijke beslissingen. Uw stem weegt even zwaar als de stem van uw man en zeker ook van de kinderen als deze een bepaalde leeftijd bereikt hebben. Een keus met risico's vraagt om een gezamenlijke overtuiging, niet om doorzetten ondanks diepe innerlijke weerstand bij de ander.

Het onderscheid tussen moed en onverantwoord risico. Er is een verschil tussen moedige dienstbaarheid en het nemen van onverantwoorde risico's. Het is helpend om concreet te kijken:

- Zijn de risico's aanvaardbaar?
- Is er zicht op goede voorbereiding en begeleiding?
- Is het doel duidelijk en de hulp effectief?

Deze vragen mogen en moeten gesteld worden.

Schuldgevoel is een slechte raadgever. De gedachte "als iedereen veilig thuisblijft, wie helpt er dan?" klinkt begrijpelijk, maar kan ook verlammend werken. God legt niet het leed van de hele wereld op de schouders van één gezin. Hij werkt met velen, op vele plaatsen, op verschillende manieren. U mag uw grenzen erkennen zonder u schuldig te voelen over wat u niet kunt dragen.

Breng het samen onder woorden en in gebed. Misschien is de belangrijkste stap wel dat u dit eerlijk met uw man deelt: niet alleen uw standpunt, maar ook uw twijfel, uw loyaliteit aan het gezin en tegelijk uw bewondering voor mensen die wel gaan. Leg het samen voor de Heere God neer, niet met de vraag: wie heeft er gelijk?, maar: wat vraagt U van ons, in onze situatie, in deze fase van ons leven?

Tot slot: het feit dat u deze vraag stelt, laat zien dat u zowel bewogen bent met mensen in nood als trouw aan uw gezin. Die spanning is pijnlijk, maar ook tekenend voor een volwassen gewetensvraag. Soms is wijsheid niet dat alle spanning verdwijnt, maar dat u leert leven met die spanning, in vertrouwen dat de Heere God u en uw man ook daarin leidt.

Hartelijke groet,
Piet Speelman